

Seniai, seniai, kai dar nebuvo nei mano senelio, nei senelio močiutės, buvo pavasaris. Po truputėlį atgimė po žiemos gamta. Vis daugiau ir šilčiau šypsojosi saulytė. Iš nuošaliausių kampų kampučių pradėjo lįsti vabaliukai, atskrido iš šiltų kraštų paukšteliai, vis dažniau prabėgdavo koks nors žvėrelis...

Išėjo pasivaikščioti ir Nykštukė . Saulutė tiesiog spigino, tai Nykštukė pasuko link miškelio, kur tekėjo bevardis upeliukas.. Ten pabraidė pernykščių lapų jūroje, rado dar ir labai žalių lapelių. Juos apžiūrėjo ir niekaip negalėjo prisiminti kokios tai gėlytės lapeliai, pasuko miško takeliu, pakėlė ant takelio kažkieno nuverstą medį. Surinko pakeliui besimėtančias šiukšlytes. Taip besidarbuojant atėjo ir pavakarė. Ketino jau eiti namučio, bet susitiko Berniuką, su trigubai už save didesniu maišu, štai tiek jis buvo pririnkęs visokių šiukšlyčių.

Nykštukė pasisiūlė Berniukui padėję nešti maišą, o pakeliui Berniukas dar spėjo parodyti žibutėles, bekraunančias žiedelius. Nykštukė sužinojo, kad tie žali lapai ir buvo žibutės lapeliai.

Rytas. Miškas. Begėdis šernas pradėjo rausti žemę. Išsigando žibutėlė, kad ją išraus su visomis šaknimis, kad ji negalės džiuginti savo žiedeliais.... Valio! Šernas parausė, parausė ir nuėjo tolyn, jos taip ir nepalietęs. Taip išaušta jau ne vienas rytas. Žibutėlę pasveikina saulutė. Apdalina bučinukais. Stiebiasi aukštyn žibutė.

Džiaugiasi gyvenimu ir svajoja, kad ateitų kas nors ir nusiskynęs pamerkų į savo vazelę bei džiaugtųsi ja. Bet suburzgia mašina, kuri šalia sustoja, iš jos išskrenda kažkoks stiklinis indas, tik pumt ir jis atsitrenkia į bevardį akmenį, pasipila daug daug šukių. Nuo to didelio garso, akmuo pradėdamas vadinti Puntuku. Gėlytei net ašarėlė išrieda. Ji taip norėjo, kad būtų šalia jos švaru, gražu, kad nebūtų šiukšlių, kad ji galėtų džiuginti kitus savo gražiu žiedeliu...

Išlipa iš mašinos jaunas žmogus ir pradeda rėkti, kad jis nekenčia tų gėlių... Išsigąsta žibutėlė, kad ją sutryps ir kad ji nesugebės išskleisti savo žiedelio... Manė, kad ji visiems gali suteikti tik džiaugsmo, ji net nedrįso pagalvoti, kad gali kažkam trukdyti, kad gali jos kas nors nekęsti... Ji taip nuliūsta, jai prilygsta tai mirties nuosprendžiui ...

Iš sielvarto užmiega. Ją pažadina saulutės šypsenėlė ir skardus juokas. Tai buvo Nykštukės ir Berniuko bei jų draugų juokas. Visi jie, paskatinti Nykštukės, atbėgo rinkti šiukšlių: šukių, metalinių kamščių, popierių ir pan. Nudžiugo gėlytė, kad yra tų, kuriems rūpi gamta, jos grožis. Staiga pribėga prie gėlytės Berniukas, surenka aplink gėlytę šiukšles ir suploja savo mažais delniukais sušukdamas netoliese dirbusiai Nykštukei : “Pažiūrėk, kokia graži gėlytė! Koks mėlynas žiedelis, oi, jis man primena dangų, o žiedelio viduriukas saulutę!”. Pribėga Nykštukė, Berniukas nuskina gėlytę ir įteikia Nykštukei. Jai išrausta skruosteliai. Pašoka iš džiaugsmo ir Berniukas. Nykštukė pati laimingiausia Pasaulyje, be galo dėkingas Berniukui. Pažada gėlytę pasimerkti vazelėje. O šalia dirbantys vaikiukai sušunka: „Aaaa Nykštuke, aaaačiū Tau, kad sukvietai mus į talką“ Ir nuo to laiko upelis gavo Anykštukės (Anykštės) vardą, o miestelis - Anykščių. Džiaugiasi gėlytė, kad suteikė tiek džiaugsmo. Ji laiminga, nes jos ir buvo tokia svajonė, kad ją kas nors nuskintų ir pasimerktų į vazelę. Džiaugiasi geradariai, kad puikiai padirbėjo, kad išvalė miškelį nuo šiukšlyčių.

Birutė Venslavičiūtė, gim. 2008 m. 2 kl., Vilniaus Petro Vileišio progimnazija, mokyt. L.Darulienė